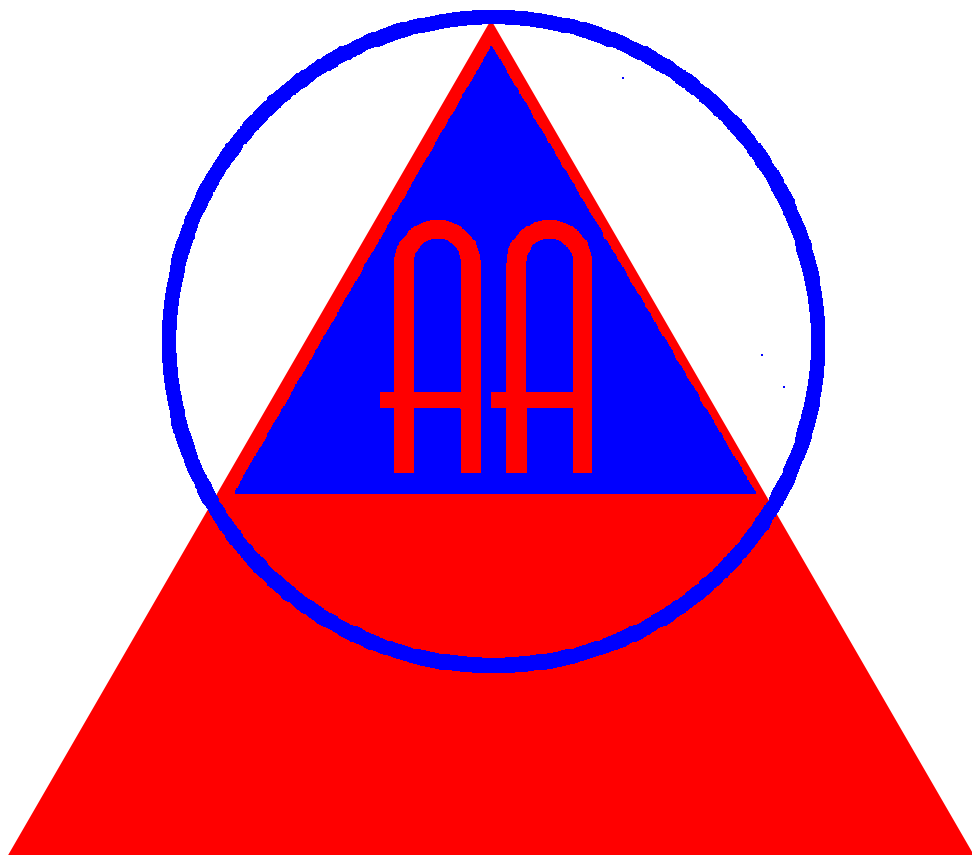

Lægens synspunkt

Et uddrag fra
bogen "Anonyme Alkoholikere"

Lægens synspunkt

Anonyme Alkoholikere mener, at læseren vil være interesseret i den lægelige vurdering af den plan for helbredelse, som er beskrevet i denne bog. Et overbevisende udsagn må absolut komme fra de læger, som har erfaret vore medlemmers lidelser og har overværet, hvordan vi genvandt vort helbred. En velkendt læge, overlæge ved et prominent statshospital, som har specialiseret sig i alkohol- og stofmisbrug, sendte dette brev til Anonyme Alkoholikere.

Til dem det måtte vedkomme

I mange år har jeg specialiseret mig i behandling af alkoholisme.

Sidst i 1934 behandlede jeg en patient, som på trods af at have været en fremtrædende forretningsmand med gode indtjeningsmuligheder var alkoholiker af den type, jeg var kommet til at anse for håbløs.

Under forløbet af hans tredje behandling tilegnede han sig visse ideer som en betydningsfuld mulighed for hans helbredelse. Som et led i genopretningen begyndte han at bringe sine ideer til andre alkoholikere og tilskyndede dem at gøre det samme til andre.

Dette er blevet grundlaget for et hurtigt voksende fællesskab, bestående af disse mennesker og deres familier. Denne mand -og over hundrede andre - viser sig at være kommet sig.

Personligt kender jeg adskillige tilfælde, som er af den type, hvor alle andre metoder er mislykkedes totalt. Disse kendsgerninger viser sig at være af stor vigtighed for lægevidenskaben; på grund af den særdeles store vækst, denne gruppe kan fremvise, har de måske startet en ny epoke i alkoholismens annaler. Disse mennesker vil meget vel kunne bringe hjælp til tusinder andre i samme situation. Man kan stole fuldt og helt på det, de fortæller om sig selv.

Med venlig hilsen William D. Silkworth MD.

Den læge, som på vor opfordring skrev dette brev, har vist os den velvilje at udbygge sine synspunkter i endnu et brev som følger. I dette brev bekræfter han det, vi, som har døjet den alkoholiske tortur, må tro - at det fysiske hos en alkoholiker er lige så abnormt som det mentale. Det

tilfredsstillede os ikke at få at vide, at vi ikke kunne kontrollere vort drikkeri, blot fordi vi var dårligt rustet til livet, at vi var på vild flugt fra virkeligheden eller var komplet defekte mentalt. Det var rigtigt for en vis del, ja faktisk for en stor del for nogle af os. Men vi var overbeviste om, at også vort legeme var sygt. Efter vor opfattelse er ethvert billede af alkoholikeren, som udelader denne fysiske faktor, ikke komplet.

Lægens teori, at vi har en fysisk allergi overfor alkohol, interesserer os. Som lægfolk betyder vore synspunkter naturligvis mindre, men som tidligere problemdrikkere kan vi sige, at hans forklaring lyder fornuftig. Det forklarer en masse, som vi ikke kan forklare på anden måde.

Selv om vor løsning er udarbejdet på det åndelige plan, såvel som på et uegennyttigt plan, foretrækker vi indlæggelse for alkoholikeren, der har svære abstinenser eller er for omtåget. Det er i reglen nødvendigt, at hjernen klares, før han kan påvirkes, fordi han så har større chancer for at forstå og acceptere det, vi tilbyder.

Lægen skriver:

Emnet, som beskrives i denne bog, anses for mig at være af allerstørste vigtighed for enhver, som er ramt af afhængighed til alkohol.

Denne udtalelse fremsætter jeg efter mange års erfaring som lægelig leder af et af de ældste hospitaler i landet, der beskæftiger sig med behandling af alkohol- og stofmisbrug.

Derfor var det med inderlig ærbødighed, jeg modtog opfordringen om at bidrage med nogle få ord om emnet, som er dækket så mesterligt detaljeret på disse sider.

Vi læger har for længst indset, at en eller anden form for moralsk psykologi var af yderste vigtighed for alkoholikere, men at tilføre denne indebar vanskeligheder udover vore evner. Uanset vor supermodernistiske standard, vor videnskabelige fremgang inden for alt, er vi alligevel ikke tilstrækkeligt udstyret til at tilføre styrken fra det gode, som ligger uden for vor syntetiske viden.

For mange år siden kom en af de største bidragydere til denne bog til behandling på dette hospital, og under dette ophold fik han tilført nogle ideer, som han straks førte ud i livet.

Senere bad han om tilladelse til at fortælle sine erfaringer til vore andre patienter, og med en del tvivl gik vi ind for ideen. De eksempler, vi har

fulgt, har været uhyre interessante - ja, mange rent ud fantastiske. Disse mennesker, uselviske, som vi har lært dem at kende, absolut blottet for motiver om egen vinding, samt ånden i deres fællesskab, er i sandhed inspirerende for én, som har arbejdet længe og opslidende inden for det alkoholiske område. De tror på sig selv, men endnu mere på den magt, der trækker kroniske alkoholikere tilbage fra dødens porte.

Naturligvis bør en alkoholiker befries for sin fysiske trang til at drikke, og dette kræver ofte en særlig hospitalsprocedure, for at det psykologiske mål kan opnås med maksimal fordel.

Vi mener - og har allerede tidligere påpeget dette - at den effekt, alkohol har på disse kroniske alkoholikere, er en form for allergi, at fænomenet i denne trang er begrænset til denne type mennesker, og at det aldrig sker for den almindelige, moderate nyder af alkohol. Disse allergiske typer kan aldrig vide sig sikre, når de indtager nogen som helst form for alkohol, og har de én gang fået skabt denne vane og fundet ud af, at de intet kan stille op mod den, én gang mistet deres selvtilid og tilliden til den menneskelige formåen, så tårner problemerne sig op omkring dem og bliver uoverskuelige at løse.

Intetsigende, følelsesmæssige appeller er sjældent tilstrækkeligt. Budskabet, der kan interessere og fastholde disse alkoholikere, må have vægt og dybde. I næsten ethvert tilfælde må deres idealer hvile på en magt, der er større end dem selv, hvis deres liv skal genoprettes.

Hvis nogen mener, at vi, som et psykiatrisk orienteret hospital, på nogen måde er sentimentale i vor fremstilling, så lad dem tilbringe en stund i ildlinien, lad dem opleve tragedierne, se de fortvivlede hustruer, de små børn, lad løsningen af disse problemer blive en del af deres hverdag, ja, endog deres fritid, så vil selv den mest kyniske ikke forundres over, at vi accepterer og styrker denne bevægelse. Vi føler, efter mange års erfaring, at vi intet har præsteret, som har ydet større bidrag til genoprettelse af disse mennesker end den uselviske bevægelse, som nu vokser op iblandt dem.

Mennesker drikker i reglen, fordi de kan lide den effekt, alkoholen bibringer dem. Følelsen er så listig, at samtidig med erkendelsen af det skadelige, kan de efter nogen tid ikke adskille sandhed og løgn. For dem synes det alkoholiske liv det eneste normale. De er rastløse, irritable og utilfredse, medmindre de atter fornemmer den følelse af lettelse og

velbehag, som indfinder sig, straks de har fået nogle drinks drinks, som de ser andre nyde uden risiko. Eftersom de bukker under for begæret, atter og atter, som så mange gør, og fænomenet kaldet trangen udvikler sig, passerer de det velkendte stadium, at det »er for sjov«, og samvittigheden dukker op med en fast beslutning om ikke at drikke igen. Dette sker igen og igen, og medmindre den pågældende kan opleve en total psykisk forandring, er der meget lidt håb om helbredelse.

På den anden side - og besynderligt for dem der ikke forstår det - når den psykiske ændring én gang er sket, synes det selv samme menneske - som var fordømt, som havde så mange problemer, at han fortvivlede, fordi de aldrig blev løst - pludselig at finde sig selv og have let ved at holde alkoholtrangen i ave. Den eneste nødvendige indsats er at følge nogle få enkle regler.

Mennesker har hulket bønfaldende til mig i inderlig fortvivelse: »Doktor, jeg kan ikke fortsætte på denne måde! Jeg har alt at leve for! Jeg MÅ holde op - men jeg KAN ikke! De må hjælpe mig!«

Stillet ansigt til ansigt med disse problemer kan en læge, hvis han er ærlig over for sig selv, ofte føle sig utilstrækkelig. Uanset om han giver sig selv fuldt og helt, er det ofte ikke nok. Man føler, at noget, der er større end den menneskelige formåen, er påkrævet for at tilvejebringe den livsvigtige psykiske ændring. Skønt det totale antal af helbredelser efter psykiatrisk indsats er betragtelig, må vi læger erkende, at vi har gjort os lidet bemærket over for dette problem som helhed. Mange typer reagerer overhovedet ikke på den ordinære, psykologiske påvirkning.

Jeg er ikke enig med dem, der påstår, at alkoholisme udelukkende er et problem af mental art. Jeg har haft mange, som f.eks. havde arbejdet i månedsvis med et problem eller en forretning, som skulle finde sin afslutning på en bestemt dag til stor fordel for dem selv. De tog en drink en eller to dage før, og øjeblikkelig blev »krav«-fænomenet tårnhøjt i forhold til alt andet, så de aldrig overholdt den vigtige aftale. Disse mennesker drak ikke for at flygte - de drak for at tilfredsstille et krav uden for deres mentale kontrol.

Der opstår mange situationer i forbindelse med »krav«-fænomenet, som får mennesker til at bringe det højeste offer, fremfor at blive ved med at kæmpe. Dette at klassificere alkoholikere er særdeles vanskeligt, og det mere detaljerede falder uden for rammerne af denne bog. Der er naturligvis psykopaterne, som er følelsesmæssigt ude af balance, den

type kender vi alle. De lover altid »at hoppe på vandvognen«. De er over-samvittighedsfulde og har mange forslag, men tager ingen beslutninger.

Der er typen, der nødtigt indrømmer, at han ikke kan tage en drink, han tager varierende beslutninger om, hvordan han vil drikke; han udskifter arten af spiritus - eller omgivelser. Der er typen, der tror, at hvis han holder sig helt fra spiritus for en tid, så kan han atter tage en drink uden risiko. Der er den maniodepressive type, som måske får mindst forståelse fra sine venner, og om hvem der kunne skrives et helt kapitel.

Så er der dem, der er helt normale i enhver henseende, bortset fra den virkning, spiritus har på dem. De er ofte dygtige, intelligente og venlige mennesker.

Alle disse typer - og mange andre - har ét symptom fælles; de kan ikke begynde at drikke uden at udvikle dette »krav«fænomen. Denne foreteelse, som vi har forstået den, må være en manifestation af en allergi, som gør disse mennesker forskellige fra andre og sætter dem i bås. Den er aldrig, med nogen behandling, vi har kendskab til, blevet fjernet permanent, den eneste lindring, vi kan tilbyde, er total afholdenhed.

Dette kaster os øjeblikkelig ud i en sydende debatkedel. Der er skrevet mængder - pro et contra - men blandt læger synes det almindelige synspunkt at være, at de fleste kroniske alkoholikere er fortabte. Hvad er løsningen? Måske kan dette bedst besvares ved at referere en af mine erfaringer.

Omkring et år før omtalte tilfælde blev en mand bragt ind til behandling for kronisk alkoholisme. Han var kun delvis kommet sig efter en maveblødning og var tilsyneladende et tilfælde af patologisk mental svækkelse. Han havde mistet alt af værdi i tilværelsen og levede - om man så kan sige - for at drikke. Han indrømmede ærligt - og mente det - at for ham var der intet håb.

Efter den følgende afsondring fra alkohol fandt man ingen permanente hjerneskader. Han accepterede forslagene, som er beskrevet i denne bog. Et år efter ringede han for at aftale et møde med mig, og jeg erfarede noget særdeles sensationelt. Jeg genkendte mandens navn og til dels hans ansigtstræk, men her hørte enhver lighed op. Fra et rystende, fortvivlet, nervøst vrag var opstået en mand propfuld af selvtillid

og tilfredshed. Jeg talte med ham en stund, men var ikke i stand til at overbevise mig om, at jeg nogen sinde havde kendt ham før. For mig var han en fremmed, og således forlod han mig. Der er nu gået år, uden at han er vendt tilbage til drikkeriet.

Når jeg har behov for at blive opløftet mentalt, erindrer jeg et andet tilfælde, som blev indlagt af en prominent læge fra New York. Patienten havde stillet sin egen diagnose og anså sit tilfælde for håbløst. Han havde skjult sig i en øde beliggende lade, besluttet på at dø, men blev reddet af et eftersøgningshold og blev i en desperat tilstand indbragt til mig. Under den efterfølgende, fysiske rehabilitering havde vi en samtale, hvor han ærligt erklærede, at han mente behandlingen var tidsspilde, medmindre jeg kunne garantere - hvad ingen nogen sinde havde kunnet - at han i fremtiden ville have »viljestyrke« til at modstå trangen til at drikke.

Hans alkoholiske problem var så kompleks, og hans depression så dyb, at vi mente, han 's eneste håb ville være, hvad vi dengang kaldte »moralisk psykologi«, og vi tvivlede på, at selv det ville nytte.

Han blev imidlertid »solgt« for filosofien i denne bog. Han har ikke rørt en dråbe i ganske mange år. Jeg træffer ham fra tid til anden, og han er det fineste eksemplar af menneskeheden, man kunne ønske at møde.

Jeg opfordrer derfor indtrængende enhver alkoholiker til at læse denne bog, og skønt han eventuelt vil gøre nar i starten, ender han måske med at bede.

William D. Silkworth, MD.

Dr. Silk Worth

*Når nogen - nogetsteds -
rækker ud efter hjælp.
Ønsker jeg, at AA's hånd
skal være til stede
- og for det er JEG ansvarlig*

KONTAKT:

Telefon dagligt kl. 08.00 til 24.00

70 10 12 24

E-mail: kontakt@anonyme-alkoholikere.dk

besvares inden 24 timer

www.anonyme-alkoholikere.dk

Officiel adresse:

**Anonyme Alkoholikere
Hovedservicekontor
Thorsgade 59, 3.tv
2200 København N**

Approved by The AA General
Service Conference
Trykt med tilladelse af:
AA World Services, Inc.

© Copyright
AAWS, INC.

Oversat og udgivet af
Anonyme Alkoholikere i
Danmark, 1986
revideret 1989, 1994, 2000,
2013